

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 248/2015-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti LABAŠ s. r. o., Textilná 1, Košice, zastúpenej spoločnosťou AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s. r. o., Kmeťova 26, Košice, v mene ktorej koná konateľka a advokátka JUDr. Klaudia Azariová, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C/56/2014 a postupom a uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 7 NcC/16/2014-40 z 18. júla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti LABAŠ s. r. o. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. novembra 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti LABAŠ s. r. o., Textilná 1, Košice (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C/56/2014 a postupom a uznesením Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 7 NcC/16/2014-40 z 18. júla 2014.

Sťažovateľka v sťažnosti uviedla:

«... 1.1. Žalobou podanou dňa 05.03.2014 na Okresný súd Nové Zámky sa žalobkyňa, [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ], dožadovala voči sťažovateľovi ako žalovanému zrušenia rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 04.10.2013, vydanom v konaní vedenom pod sp. značkou SR179/2013. Žalobu viedol Okresný súd Nové Zámky v konaní pod sp. značkou 5C/56/2014.

1.2. V uvedenej žalobe žalobkyňa [REDAKOVANÉ] cituje právnu úpravu vzťahujúcu sa na nekalé podmienky v spotrebiteľských zmluvách napriek tomu, že v rozhodcovskom rozsudku bola zaviazaná k úhrade 4015,61 EUR z titulu zmluvy o ručení zo dňa 27.06.2011, ktorou sa zaviazala ručiť za záväzky vyplývajúce z Kúpnej zmluvy č. [REDAKOVANÉ] zo dňa 25.06.2010, uzatvorenej medzi sťažovateľom a spoločnosťou PINTA, s.r.o. [REDAKOVANÉ].

na základe Obchodného zákonníka (sťažovateľ dodával spoločnosti PINTA, s.r.o. potravinársky tovar).

1.3. V uvedenom konaní podal sťažovateľ vyjadrenie k žalobe, ktoré predstavovalo prvý úkon, ktorý účastníkovi patrilo a v súlade s ustanovením § 105 zákona 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“) uplatnil námietku nedostatku miestnej príslušnosti ako aj skutočnosť, že sa nejedná o spotrebiteľskú zmluvu, nejde o spotrebiteľský spor, a preto nie je daná miestna príslušnosť Okresného súdu Nové Zámky. Sťažovateľ podaním na Okresný súd Nové Zámky dôvodil nasledovne: „V zmysle vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobca nenapĺňa akýkoľvek zo znakov spotrebiteľa a samotný zabezpečovací vzťah, ako vzťah subsidiárny ku kúpnej zmluve č. [REDAKOVANÉ] uzatvorenej dňa 25.06.2010 medzi žalovaným a spoločnosťou PINTA, s.r.o. [REDAKOVANÉ], nie je vzťahom spotrebiteľským. Žalovaný žalobcovi nedodával akékoľvek plnenie a žalobca žiadne plnenie od žalovaného neprijal. Právny vzťah medzi účastníkmi konania vznikol na základe platne uzatvoreného inštitútu zabezpečenia záväzkov, konkrétne ručenia, ktoré v žiadnom prípade nemá charakter spotrebiteľskej zmluvy. Žalobca nie je spotrebiteľom a z tohto dôvodu sú všetky jeho argumenty týkajúce sa zmluvy o ručení ako zmluvy spotrebiteľskej irelevantné.“...

2.3. Krajský súd v Nitre žiadnym iným spôsobom neodôvodnil, prečo je daná vec spotrebiteľským sporom, ak sťažovateľ od začiatku konania namietal, že Zmluva o ručení, ako titul, na základe ktorého bola sťažovateľovi priznaná rozhodnutím rozhodcovského súdu pohľadávka, nie je spotrebiteľskou zmluvou.

2.4. Týmto rozhodnutím a postupom Krajský súd v Nitre hrubo porušil základné práva a slobody sťažovateľa, ak arbitrárne, bez odôvodnenia, len citovaním zákonného ustanovenia, určil miestnu príslušnosť podľa bydliska spotrebiteľa, bez toho, aby v akomkoľvek rozsahu zdôvodnil to, prečo je Zmluva o ručení spotrebiteľskou zmluvou. Takéto rozhodnutie Krajského súdu v Nitre javí znaky arbitrárnosti, je absolútne neodôvodnené, Krajský súd v Nitre sa uspokojil len s citáciou zákonného ustanovenia bez akéhokoľvek poukazu na skutkový stav v predmetnej veci.

2.5. Krajský súd v Nitre sa ani žiadnym spôsobom nevyrovnal s argumentáciou sťažovateľa.

2.6. V rozpore s uvedeným konal porušovateľ práva, kedy jednak bez vykonania dokazovania, resp. akýchkoľvek procesných úkonov uviedol, že žalobca je spotrebiteľ a zároveň neuviedol jedinú vetu, na základe ktorej došiel k takémuto tvrdeniu. Pre predmetný záver stačilo Krajskému súdu v Nitre obyčajné tvrdenie žalobcu, že je spotrebiteľom.

2.7. Je porušením princípu právneho štátu, ak sa akákoľvek osoba označí sama v žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku ako spotrebiteľ a súdy bez toho, aby skúmali právny úkon, ktorý má byť podľa tvrdenia žalobcu spotrebiteľskou zmluvou, určí miestnu príslušnosť podľa bydliska spotrebiteľa...»

Sťažovateľka vo veci samej navrhuje, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„Základné právo spoločnosti LABAŠ s.r.o., so sídlom Textilná 1, 040 01 Košice, [REDAKOVANÉ] na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy, podľa ustanovenia čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo na zákonného sudcu 48 ods. 1 Ústavy, postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Nitre, v konaní vedenom pod sp. zn. 7NcC/16/2014 ako aj postupom, iným opatrením, Okresného súdu Nové Zámky porušené boli.

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 18.07.2014, vydanom v konaní vedenom pod sp. značkou 7NcC/16/2014 a prikazuje Krajskému súdu v Nitre, aby vrátil vec Okresnému súdu Nové Zámky na ďalšie konanie.

Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľovi, spoločnosti LABAŠ s.r.o., so sídlom Textilná 1, 040 01 Košice, [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 1.000,- EUR, ktoré je mu Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Krajský súd v Nitre je povinný uhradiť trovy konania v sume 340,90 EUR na účet právneho zástupcu sťažovateľa, [REDAKOVANÉ] a to do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanoví zákon.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 52 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

Podľa § 105 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky súdny poriadok“) súd skúma miestnu príslušnosť iba podľa § 88. Ak však navrhovateľ vystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ alebo ak miestnu príslušnosť namieta odporca, súd skúma miestnu príslušnosť aj podľa § 84 až 87. Súd skúma miestnu príslušnosť prv, než začne konať o veci samej. Neskôr ju skúma len na námietku účastníka, ak ju uplatní najneskôr pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patrí.

Podľa § 87 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku popri všeobecnom súde odporcu je na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého má bydlisko spotrebiteľ, ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy.

Podľa § 88 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku na konanie vo veciach týkajúcich sa rozhodcovského konania je príslušný súd, v ktorého obvode sa nachádza miesto rozhodcovského konania. Ak je účastníkom konania spotrebiteľ, je na konanie vo veciach týkajúcich sa rozhodcovského konania príslušný súd, v ktorého obvode má spotrebiteľ bydlisko.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

1. Pokiaľ ide o postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C/56/2014, preskúmaniu ústavnosti tohto postupu ústavným súdom bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd (III. ÚS 5/05).

Takýmto súdom bol krajský súd, ktorý napadnutý postup okresného súdu preskúmal a rozhodol uznesením č. k. 7 NcC/16/2014-40 z 18. júla 2014. V tejto časti ústavný súd sťažnosť odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

2. Pokiaľ ide o uznesenie krajského súdu č. k. 7 NcC/16/2014-40 z 18. júla 2014, ktorým tento súd rozhodol, že miestne príslušným na konanie je okresný súd vo veci vedenej na tomto súde pod sp. zn. 5 C/56/2014, sťažovateľka sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že k úlohám právneho štátu patrí aj vytvorenie právnych a faktických garancií na uplatňovanie a ochranu základných práv a slobôd ich nositeľov, t. j. fyzické osoby a právnické osoby. Ak je na uplatnenie alebo ochranu základného práva alebo slobody potrebné uskutočniť konanie pred orgánom verejnej moci, úloha štátu spočíva v zabezpečení právnej úpravy takýchto konaní, ktoré sú dostupné bez akejkoľvek diskriminácie každému z nositeľov základných práv a slobôd. Konceptia týchto konaní musí zabezpečovať reálny výkon a ochranu základného práva alebo slobody, a preto ich imanentnou súčasťou sú procesné záruky základných práv a slobôd. Existenciou takýchto konaní sa však nevyčerpávajú ústavné požiadavky späté s uplatňovaním základných práv a slobôd. Ústavnosť týchto konaní predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu takých procesných postupov. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína objektivitu takého postupu orgánu verejnej moci (II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa v konaní a rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci. Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavovať nielen vo využití všetkých dostupných zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje

aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich využitia v súlade s procesnými predpismi.

Účelom čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému prístup k súdnej ochrane, k súdu alebo inému orgánu právnej ochrany. Základné právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy umožňuje každému, aby sa stal po splnení predpokladov ustanovených zákonom účastníkom súdneho konania. Ak osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej efektívne umožní (mal by umožniť) stať sa účastníkom konania so všetkými procesnými oprávneniami, ale aj povinnosťami, ktoré z tohto postavenia vyplývajú.

Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie veci (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorú si osvojil aj ústavný súd, vyplýva, že „právo na súd“, ktorého jedným aspektom je právo na prístup k súdu, nie je absolútne a môže podliehať rôznym obmedzeniam. Uplatnenie obmedzení však nesmie obmedziť prístup jednotlivca k súdu takým spôsobom a v takej miere, že by uvedené právo bolo dotknuté v samej svojej podstate. Okrem toho tieto obmedzenia sú zlučiteľné s čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý garantuje právo na spravodlivé súdne konanie, len vtedy, ak sledujú legitímny cieľ a keď existuje primeraný vzťah medzi použitými prostriedkami a týmto cieľom (napr. Guérin c. Francúzsko, 1998).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

Integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

Aj EŠLP vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra EŠLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29;

Hiro Balani c. Španielsko z 9. 12. 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998).

Ústavný súd poukazuje na to, že čl. 46 ods. 1 ústavy je primárnym východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany ústavou garantovanej v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). V súvislosti so základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy treba mať zároveň na zreteli aj čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej ochrane ustanoví zákon, resp. čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv uvedených okrem iného v čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (I. ÚS 56/01).

Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj krajský súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti aspoň rámcovo posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta, že krajský súd napadnuté uznesenie neodôvodnil dostatočným spôsobom a nezaoberal sa všetkými námietkami sťažovateľky. Podľa názoru sťažovateľky krajský súd nesprávne posúdil miestnu príslušnosť okresného súdu, čo malo za následok skutočnosť, že vec bola odňatá zákonnému sudcovi. V dôsledku toho malo dôjsť podľa sťažovateľky k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V relevantnej časti odôvodnenia uznesenia č. k. 7 NcC/16/2014-40 z 18. júla 2014 krajský súd uviedol:

„... Žalobkyňa podala na Okresnom súde Nové Zámky žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorá vec je vedená na tomto súde pod sp. zn. 5C/56/2014.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe vzniesol námietku miestnej nepríslušnosti vo veci konať s poukazom na ust. § 105 OSP v spojení s ust. § 84 a 85 ods. 2 OSP, majúč za to, že miestne príslušným vo veci konať je Okresný súd Košice II ako súd, v obvode ktorého má žalovaný ako právnická osoba sídlo.

Okresný súd Nové Zámky svojmu nadriadenému Krajskému súdu v Nitre predložil vec na rozhodnutie o miestnej príslušnosti namietanej žalovaným pri prvom úkone, ktorý mu patrí, s poukazom na ust. § 105 ods. 1 OSP.

Podľa § 105 ods. 1 OSP súd skúma miestnu príslušnosť iba podľa § 88. Ak však navrhovateľ vystupuje v rôznych veciach opätovne ako navrhovateľ alebo ak miestnu príslušnosť namieta odporca, súd skúma miestnu príslušnosť aj podľa § 84 až 87. Súd skúma miestnu príslušnosť prv, než začne konať o veci samej. Neskôr ju skúma len na námietku účastníka, ak ju uplatní najneskôr pri prvom úkone, ktorý účastníkovi patrí.

V danom prípade ide o konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorý návrh podala žalobkyňa v mieste svojho bydliska t. j. na Okresnom súde v Nových Zámkoch. Keďže žalovaný namietal miestnu príslušnosť Okresného súdu v Nových Zámkoch, súd skúmal miestnu príslušnosť aj podľa § 84 - 87 OSP.

Podľa § 87 písm. f) OSP popri všeobecnom súde odporcu je na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého má bydlisko spotrebiteľ, ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy.

Podľa § 88 ods. 2 posledná veta OSP na konanie o zrušení rozhodcovského rozsudku, je vždy príslušný súd, v ktorého obvode sa nachádzal miesto rozhodcovského konania; ak je navrhovateľom spotrebiteľ, je na konanie príslušný súd, v obvode ktorého má bydlisko.

S poukazom na citované ustanovenie je v danej veci namiesto všeobecného súdu žalovaného, miestne príslušným podľa §88 ods. 2 OSP Okresný súd Nové Zámky, v obvode ktorého má žalobca ako spotrebiteľ bydlisko...“

Ústavný súd zdôrazňuje, že určenie miestnej príslušnosti je otázkou pre rozhodovanie všeobecných súdov, prípadne ich spoločného nadriadeného. Určovanie miestnej príslušnosti

orgánov verejnej moci nie je ústavnoprávny problém, a preto ústavný súd nemá ani príslušnosť na rozhodovanie o tejto otázke.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu č. k. 7 NcC/16/2014-40 z 18. júla 2014 a základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, základným právom na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v časti, v ktorej namieta porušenie svojich práv postupom a uznesením krajského súdu č. k. 7 NcC/16/2014-40 z 18. júla 2014, podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

K námietke nevysporiadania sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými sťažovateľkou v jej vyjadrení ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka konania na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v petite sťažnosti (zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu č. k. 7 NcC/16/2014-40 z 18. júla 2014, vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie primeraného finančného zadosťučinenia a úhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júna 2015